

ἐξήτει: τὸν πολύτιμον κληρὸν, συνεπτυγμένον εἰς σχῆμα μικροσκοπικὸν καὶ τυλιγμένον ἐντὸς ἄλλου χαρτίου. Τὸν ἀνοίγει, καὶ βλέπει ἀκτινοβολούντα πρὸ τῶν ὀμμάτων του τὸν μαγικὸν ἐκεῖνον ἀριθμὸν, οὗτινος ἀρχίζουσι πάλιν τὰ ψηφία νὰ μεγεθύνονται εἰς γίγαντας καὶ νὰ χορεύωσι πυρρῆχην ἐντὸς τοῦ μικροῦ θωματίου. Ἄλλ' ὁ Περόδικος δὲν ἠσημανεῖ, ὅτι δὲν ἔχει καιρὸν δικθασίμων εἰς ἀκαίρους φαντασμαγορίας, καὶ ἡ ἰσχυρά του θέλησις ἐπαναφέρει ταχέως τὴν ἡρεμίαν εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἐξάγει τοῦ θυλακίου του ἓν ἄλλο γραμματίον, τὸ διπλῶνει ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ ἄλλο, καὶ τὸ τοποθετεῖ εἰς τὸ βάζος τοῦ κιβωτίου, οὗτινος τακτοποιεῖ ἐπιμελῶς τὸ περιεχόμενον ὡς καλὴ οἰκοκυρά. Εἶτα τὸ κλειδώνει πάλιν, ὡς καλὸς οἰκοκύρης, καταβαίνει εἰς τὴν ὁδὸν ὅθεν ἦλθε, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ τῆς αὐλείου θύρας, ἀφοῦ θορυβῶδως ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ δρομαίως προσῆλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ ὁ ὑπηρέτης του μὲ τὸν λευκὸν λαίμοδόν του.

Ὁ Περόδικος εἶνε ἐτελῶς ἀτάραχος· τὰ γόνατά του μόνον τρέμουσιν ὀλίγον.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρασις Π. Ι. Φέρπου.]

(Συνέχεια ἰσθ' προηγουμένου φύλλον).

ΙΒ'

Ἡ οἰκία ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν εἰσοδόν. Ἀπὸ τοῦ διαδρόμου, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ἀντιθάλαμος, τὰ πάντα ἐφαινόοντο καθαρά, λάμποντα ὀλίγον τι παιδαριῶδη. Πράγματα παράδοξα, λείψανα ἄλλης τιγὸς γενεᾶς ἐκόσμου τὸς τοίχους καὶ τὰ τραπέζια. Ὃν στρουθοκαμητίου κεκοσμημένον διὰ μεταξίνων θυσάνων ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ὡς λυχία· ἐν ὑαλοφράκτῳ σκευοθήκῃ, κειμένη ἐπὶ τραπέζιου κοσμουμένου διὰ μελανοδοχείου, ἐκείντο ἐπιμελῶς τεταγμένα καὶ καθάρια μικρά τινα τεχνουργήματα ἐκ μαργαριτῶν, κάρσα κοκκοφοινίκων τορευτά, προφανεῖς ἀναμνήσεις ταξειδίου εἰς Βρέστην ἢ Τουλῶνα, καὶ ἄλλα μυρία ὅσα μηδαμινὰ καὶ ἄνευ τιγὸς ἄξια πράγματα, ὑπὸ τοῦ κτήτορος ὅμως αὐτῶν θεωρούμενα προφανῶς ὡς περιεργα καὶ θεᾶς ἄξια.

Ἡ πλύντρια δὲν ἔμεινε πολὺ θεωροῦσα αὐτὰ, ἄλλως τ' ἐρίνωσκεν ἀπὸ πολλοῦ τὰ πολύτιμα ταῦτα παιδαριῶδη ἀθέρματα. Ἡ γραῖα ἐπανῆλθε καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς μικρὰν αἴθουσαν ὑπὸ δύο παραθύρων φωτισομένην, ἐνθα παρὰ πυρὰν ἀξιόλογον ἐκάθητο γεροντοκόρη τις ἐργαζομένη καὶ κύπτουσα πρὸ μεγάλου τινὸς ἱστοῦ, ἐφ' οὗ ἦτο τεταμένος τάπης κεντητός.

— Καλημέρα, κυρά Ζαλίνη μου, εἶπε χωρὶς νὰ ὑλώσῃ τὴν κεφαλὴν της. Στάσου νὰ ἀπομετρήσω: πέντε, ἕξι, ἑπτὰ. — Ἐτελείωσα.

Καὶ ἀνακύψασα ἐνέπρηξε τὴν βελόνην της ἐπὶ τοῦ τεταμένου κανναθωτοῦ, καὶ εἶδεν εἰς τὴν πλύντριαν τὸ παχουλὸν πρόσωπόν της ἔχον τὰς παρειὰς εὐτραφεῖς, στιλβούσας καὶ ροδόχρους ὡς τὸ μῆλον, ὀφθαλμοὺς τεφρόχρους ἀχμαιστάτους καὶ ζωηροτάτους, ὀδόντας λευκοὺς ἔτι καὶ κανονικοὺς· τὸ δ' ὅλον πρόσωπον περιεκλείετο ὑπὸ κομφῶν βοστρύχων ὑπολεύκων, ἀφελῶς μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ τινὸς συμμετρίας. Κεκρύφαλος μετὰ τριγάρτων καὶ ταινιῶν κυανῶν ἀνοικτῶν ἔστρεπε τὸ ὀλίγον κοινὸν τοῦτο πρόσωπον, τὸ εὐαρεστότατον μὲν καὶ συμπαθές, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ οὐκ ὀλίγης δόσεως ἀκκισμῶν καὶ ἐπιτηδεύσεως πετροκισμένων.

Ἡ κυρά Ζαλίνη ἐχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ ἅμα καὶ οἰκειότητος, καὶ ἐκάθισεν, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως τῇ ἔλεγεν ἡ ξενίζουσα αὐτῇ: Κάθισε.

— Στοιχηματίζω ὅτι μου ἔφερες τοὺς μπινέδες μου καὶ ἦλθες νὰ μου ζητήσῃς τῆς ἀντιτέλλης, εἶπεν ἡ γεροντοκόρη. Δὲν εὐκαίρισα ἀκομὴ νὰ της εὔρω καίμενη. Λυποῦμαι ὅπου ἔκαμες καὶ τόσον δρόμον. Ὅλο ἓνα θέλω νὰ εἰπῶ τῆς Τριανταφυλλιάς νὰ σου δώσῃ μερικὸς λαίμους...

— Ἐγὼ δὲν ἦλθα γι' αὐτό, κυρία, οὔτε σὰς ἔφερα τίποτα, εἶπεν ἡ κυρά Ζαλίνη μετὰ σεβασμοῦ, κινουμένη νὰ κρατήσῃ τὴν πρὸς τὸν κωδωνίσκον ἐκτεινομένην χεῖρα τῆς γεροντοκόρης, ἥτις πάραυτα ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της. Ἐγὼ ἦλθα γιὰ ἄλλο, καὶ ἐπειδὴ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μου δείχνετε κάποιαν φιλίαν καὶ μπιστοσύνην, θά σας ἀνοίξω τὴν καρδιά μου.

— Λέγε, κυρά Ζαλίνη· εἰσὶ ἡ τιμιωτέρα γυναικίᾳ ἀπ' ὅσας γνωρίζω.

Ἄλλ' ἡ ἐνθάρρυνσις αὐτῇ δὲν ἴσχυσε νὰ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη τῆς πλυντρίας.

Ὅσον ἡ γηραιά νεᾶνις ἐξηκολούθησε φιλικῶ τῷ τρόπῳ.

— Μήπως ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ τιποτέ χρημάτων; Λέγε μου ελεύθερα.

— Ὅχι, ὄχι, κυρία, σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ ἀξιόλογος γυνή.

Ἐπι δὲ μᾶλλον ἐνθάρρυνθεισα ἐκ τῆς προφορᾶς τῶν χρημάτων ἢ ἐκ τοῦ κατακλισμοῦ τῶν εὐμενῶν λόγων, ἐκάθισε καὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρκέλλας ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Μαρίας Μανφρότ μέχρι τῆς τελευταίας σκηνῆς, ἧς ἦτο καὶ αὐτῇ μάρτυς αὐτόπτης.

Ἡ κυρία εἰργάζετο δραστηριῶς χωρὶς νὰ τὴν διαφεύγῃ οὔτε μία βελονιά οὔτε μία λέξις ἐκ τῆς διηγήσεως τῆς πλυντρίας.

— Ἐ, καὶ τώρα; εἶπεν ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν ἀφ' οὗ ἡ πλύντρια ἐσιώπησε.

— Καὶ τώρα, ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία. Ὅταν εἶδα ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐμβῆκα εἰς τὸ λεω-

νά μή μού τη δώσης τή μικρή! Σεις δέν τη βγά-
νετε ποτέ ὅζω, ποτέ δέν πέρνει τόν ἀέρα της, δέν
το γνωρίζει τὸ Παρίσι· καί ἂν τη στείλης σέ κα-
νένα θέλημα ἴλιγο μακριά, θά χαθῆ!

— Πᾶρέ την, εἶπεν ἡ κυρία Φαβροῦ ἄνευ τινός
προθυμίας.

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ἀπεκρίθη ἡ πλύντρια
μετά τινος εἰρωνείας. Καί ποῦ εἶνε;

— Πλύνει τὰ πιάτα ἔς τὸ μαγειρεῖο. Ἐμπορεῖς
νά της πῆς νά 'ντυθῆ ἀφ' οὐκ ἄμην τῆ δουλεία της.

Περιβεβλημένη μεγάλην ποδιάν, προσδεδεμέ-
νην ὑπὸ τὰς μασχάλας της ἡ κορασίς ἔτριβε
μετά πολλῆς προθυμίας χύτραν μεταλλινήν. Ἴνα
δὲ καλῶς ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην, εἶχεν
ἀναβῆ ἐπὶ ξυλίνου σκίμποδος, καί οὕτω πως αἱ
χειρὲς της ἔφθανον τὸ ὕψος τοῦ νεροχύτου. Μικρὸν
δὲ λυχνάριον καπνίζον ἐφώτιζε τὸ ἀσίποτε σκο-
τεινὸν μαγειρεῖον καί κατ' αὐτὴν τὴν μεσημβρίαν.

— Για σένα ἔρχομαι, εἶπεν ἡ κυρά Ζαλίνη,
μετά λύπης βλέπουσα τὴν δύσμοιρον. Τελείωνε
καί νά 'πᾶ νά 'ντυθῆς.

— Ἐτελείωσα, κυρά Ζαλίνη, ἀπεκρίθη ἡ Μαρ-
κέλλα, ἐγείρουσα τὸ ὑπὸ τῆς πολλῆς προσπάθειας
ρόδιον πρόσωπόν της, ὅπερ ἐφαίνετο ἀναδύον ἐκ
τοῦ βάθους τῆς χύτρας, μιὰ στιγμή νά πάρω
ἓνα χεράκι τὸ φουγλάρο μου καί εἰμ' ἔτοιμη.

Βλέπετε ὡμίλει ὡς πεπειραμένη μεγάλη ὑπη-
ρέτρια. Ἡ πλύντρια εἶχε μεγάλην ὄρεξιν νά ὑπά-
γῃ νά πιάσῃ καυρά μετὰ τῆς κυρίας Φαβροῦ ἐπὶ
οἷα δῆποτε ἀφορμῇ, ἀλλ' ἐκρατήθη σκεπτομένη
ὅτι θά ἔβλαπτε τὸ παιδίον. Περιωρίσθη μόνον εἰς
τὸ νά βοηθήσῃ εἰς τὴν τακτοποίησιν τινων πραγ-
μάτων, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν της τὴν χύτραν
καί τὴν ἐκρέμασεν ἀπὸ τινος καρφίου, ὅπερ ἦτο
τοσοῦτον ὑψηλά, ὥστε ἡ κορασίς ἦτο ἠναγκασμένη
νά ἀναβαίνει ἐπὶ καθίσματος ἵνα το φθάσῃ.

Ἀφοῦ ἐσπογγίσθη ἡ ἐστία, καί ἐτέθησαν τὰ
πινακία ἐπὶ τῆς πινακοθήκης, καί ἐτρίφη καλῶς
ὁ νεροχύτης, ἡ κυρά Ζαλίνη ἐκινήθη νά ἐξέλθῃ, νο-
μίζουσα ὅτι ἡ ἐργασία ἀπεπερατώθη, ἀλλ' ἡ Μαρ-
κέλλα ἔσυρεν ἐκ τινος ὀπῆς μαύρης πῆλινον ἀγ-
γεῖον περιέχον σπόγγον, καί ἤρχισε νά πλύνῃ τὸ
ἔδαφος τοῦ μαγειρεῖου.

— Αὔριον τὸ κάνεις αὐτό, εἶπεν ἡ πλύντρια
ἀγανακτοῦσα.

— Ὡ! ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα, ἡ κυρία Φα-
βροῦ θέλει νά πλένω τὸ μαγειρεῖο κάθε μέρα μετὰ
τὸ φαγητό. Θά με μαλώσῃ.

Ἡ κυρά Ζαλίνη κατέπνιξε στεναγμὸν καί δέν
εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐπῆρε τὸν σπόγγον ἀπὸ τῶν
χειρῶν τῆς κορασίδος, καί διὰ μιᾶς περιστροφῆς
τῆς χειρὸς ἐξετέλεσε τὴν ἀδηγῆ ἐργασίαν.

— Πήγαινε νά 'ντυθῆς, εἶπεν ἐξερχομένη τοῦ
μαγειρεῖου; καί ἔλα νά μ' εὔρης. — Θά μού τη
στείλης λοιπόν, προσέθηκεν ἀποτεινομένη πρὸς
τὴν φαρμακέμπορον, ἥτις ἀπεκρίθη διὰ νεύματος
τῆς κεφαλῆς.

— Τί νά γίνῃ! ἔγρυξεν ἡ πλύντρια ἐπανερχο-
μένη οἴκαδε, ποιὸς θά μου ἔλεγε πῶς θά πλύνω
τὸ μαγειρεῖο τῆς Φαβροῦ; θά του ἔβγαζα τὰ μά-
τια· καί ὅμως νά ποῦ τὸ ἕκαμα μιὰ χαρά.

Μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἡ Μαρκέλλα καί
ἡ κυρία Ζαλίνη κρατοῦσαι ἀνά ἓν μικρὸν κἀντι-
στρῶν, ἐβάδιζον φαίδραϊ πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ
χρηματιστηρίου. Ὁ ἀήρ ἦτο ψυχρὸς καί καθα-
ρὸς, ὁ ἥλιος ἐφαίνετο ἐκ διαλειμμάτων, καί πάν-
τες οἱ διαβάται ἐφαίνοντο σπεύδοντες.

— Τί ὁμορφα, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα, πρώτη μου
φορὰ βλέπω ἔτσι ὠραίους τοὺς δρόμους· μοναχὰ
ὅταν ἤλλαμε τὴν πρώτην ἡμέρα ἔς τὸ Παρίσι.

— Τὸ θυμαῖσαι;

— Διγάκι, ὄχι πολύ. Ἄ! κυρία, τί εἶν' ἐκεῖνο
'κεῖ;

ἦτο τὸ χρηματιστήριον. Ἡ Μαρκέλλα ἠσθάν-
θη ἄλλην πάλιν συγκινησίαν καί θαυμασμόν, ὅτε
τὸ λεωφορεῖον διήρχετο πρὸ τῶν βουλευθάρτων
καί τῶν μνημείων τῶν καθιστάντων τὸ εὐμορφον
ἐκεῖνο μέρος τὸ περιλαμβανόμενον μετὰ τοῦ
ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς καί τοῦ Πασσύ, ἐν τῶν
θαυμάτων τοῦ κόσμου.

— Θά θυμαῖσαι τὰ μέρη αὐτὰ ἂν χρειασθῇ
νά ξανάλθῃς μόνη σου; ἠρώτησεν ἡ κυρά Ζαλίνη.

— Πιστεύω, ἀπεκρίθη ἡ μικρά. Δέν εἶνε δύσ-
κολο: ὅλο ἴσα ἔς τὰ βουλευθάρτα, ἔπειτα ὁ ὠραῖος
αὐτὸς δρόμος, καί ἔπειτα . . . δέν εἰζέρω! . . .

— Θά μάθῃς . . . εἶπεν ἡ κυρά Ζαλίνη μει-
διῶσα. Κύτταξε νά μάθῃς, γιατί δέν εἶνε μικρὸ
πράγμα νά ξέρῃς σέ ποιὸ μέρος τοῦ Παρισίου
βρίσκεσαι, ὅταν σε στέλνουν νά 'πᾶς πούθενά
μοναχῇ σου.

Ἄλλ' ἡ Μαρκέλλα οὐδέποτε εἶχεν ἐξέλθῃ ἄλ-
λως πως ἢ ἀσίποτε μόνη. Τὸ εἶδος τοῦ ἐμπορίου
τῆς κυρίας Φαβροῦ δέν ἀρίνει κἀκρὸν πρὸς ἀνε-
σιν, καί μόλις ἀπᾶς ἡ οἷς εἶχε φέρῃ τὰς κορασί-
δας της χάριν ἀναφυγῆς εἰς τὸν βοτανικὸν κή-
πον, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ! ὅτε δῆλα δὴ ἡ Μαρκέλ-
λα ἐφόρει ἔτι τὰ ἐνδύματα τοῦ τεθνεώτος κορα-
σίου. Διότι, ἀφ' οὗ τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα ἐφθάρσαν,
δέν εἶχε κατάλληλα πλέον ἵνα ἐξέρχεται τὴν
Κυριακὴν μετὰ τῆς Δουίξης καί τῆς μητρὸς της,
καί κατ' ἀκολουθίαν ἔμενε φυλάττουσα τὸ κατά-
στημα, ἐν ᾧ «αἱ κυρίαὶ αὐταὶ» ἐξετέλουν τα-
κτικῶς τὸν ἑβδομαδιαῖον περίπατον.

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἀνέμενε τὴν πλύντριαν μετὰ
σφοδρᾶς ἀγωνίας. Διὸ εὐθύς ὡς εἰσηλθον εἰς τὴν
οἰκίαν, ἡ γηραιὰ Τριανταφυλλιά εἶπε πρὸς τὴν
Μαρκέλλαν:

— Τί καλά ποῦ ἤλθατε: ἀπὸ τὰ χθὲς ἡ κυ-
ρία μού ἔβγαλε τὴν ψυχῇ. Παραπάνω ἀπὸ δέκα
φορὲς μ' ἔστειλε νά ἰδῶ ἂν κτυπᾷ ἡ πόρτα, τῆς
φαινόταγε πάντα πῶς ἤλθατε!

Ἡ Μαρκέλλα εἰσηλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἰθου-
σαν ὠθουμένη ἐλαφρῶς ὑπὸ τῆς κυρᾶς Ζαλίνης,
ἥτις ἐστήριζε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς

μικρὰς. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἀνοικτούς μετ' ἀπληστίας καὶ παρατηροῦσα τὰ περὶ αὐτὴν, δὲν εἶδε τὴν γεροντοκόρην, ἣτις ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ ἡ σκιαγραφία τῆς διεκρίνετο μαζύρῃ ἐπὶ τοῦ ὀπισθῆν τῆς ζωτεινοῦ παραθύρου.

Ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Ἐρμίνης ὠδήγησεν αὐτὴν πού νὰ κατευθυνθῆ.

— Καλημέρα, ματάκια μου! Αἱ! τί γόστιμο πού εἶνε! Πόσων ἐτῶν εἶσαι; Πῶς σε ἔλεγον;

— Ἐπτὰ χρονῶν, κυρία, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. Μὲ ἔλενε Μαρκέλλα Μονεφόρ.

— Ἐἴν' ἔξυπνο! εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, κλείουσα τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν κυρὰ Ζαλίην. Καὶ τί κάμνεις;

— Κάνω τῆς δουλειῆς τῆς κουζίνας καὶ τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρίας Φαβροῦ, εἶνε ἡ κυρία πού μ' ἐπῆρε ὅταν ἐγάθηκα.

— Καὶ εἶνε καλὴ ἡ κυρία Φαβροῦ;

— Ἄ! μάλιστα, κυρία, πολὺ καλὴ! ἀπεκρίθη ἡ μικρά.

Ἄλλ' ὅμως δύο δάκρυα ἀνέρρευσαν εἰς τοὺς καστανούς ὀφθαλμούς τῆς.

Βεβαίως ἡ κυρία Φαβροῦ ἦτο καλὴ, ἀφ' οὗ τιν περιέθαλψε.

— Καὶ εἶσαι μαζί τῆς εὐχαριστημένη;

Ἡ Μαρκέλλα δὲν ἀπεκρίθη. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλανήθησαν ἐπὶ τῶν εἰκόνων ἁγνῆς ἐκόσμουν τὸν τοίχον, καὶ ἐπανήλθον πρὸς τὸ ἐργόχειρον τῆς κυρίας Ἐρμίνης.

— Δὲν εἶς, εὐχαριστημένη; ἐπανελάβην ἡ ἀγαθὴ κυρία.

— Μοῦ εἶπαν πῶς ἐπέθανε ἡ μαμά, εἶπε τὸ παιδίον ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ πνιγόμενον ὑπὸ λυγμῶν, μὰ ὁ μπαμπᾶς δὲν ἔπεθανε, — ἦθελα νὰ ἰδῶ τὸν μπαμπᾶ!

Καὶ ἔφερεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς τὸ κεράκι τῆς, ἐρυθρὸν καὶ κατεσχασμένον ἕνεκα τῶν ἐπιμόχθων ἐργασιῶν τοῦ μαγειρείου, κατέστειλε στεναγμὸν, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος πρὸ τῆς κυρίας Ἐρμίνης. Αἱ δύο γυναῖκες ἀντήλλαξαν βλέμμα μεστὸν συγκινήσεως.

— Τὸν ἐνθυμῆσαι τὸν πατέρα σου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη.

— Οὐ! μάλιστα.

— Ἄν τον ἔβλεπες θά τον ἐγνώριζες;

Ἡ Μαρκέλλα εἰδίστασε.

— Ἐρῶ κ' ἐγὼ! εἶπε μετ' ἀθυρίας.

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἔλαβεν ὕφος περιπαθές. Ἡ ἐξαιρετὸς αὐτῆ ψυχὴ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τίποτε ἄνευ τινὸς θεατρικῆς ἐπιδείξεως.

— Ὅποιος λαβύρινθος! ἀνεφώνησεν ἀπελπισ, περιπλανᾶται τις ἐντὸς αὐτοῦ! Καὶ ὅμως τὸ φῶς λάμπει ἴσως εἰς τὸ βάθος τοῦ σκοτούς τούτου! Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ τους φέρῃ τις τὸν ἕναν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἀμέσως ὁ πατὴρ καὶ ἡ κόρη ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ αἵματος, ἦθελον ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων!

— Δὲν εἶνε τόσο βέβαιον, διενεθῆ ἡ κυρὰ Ζαλίην; ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν ὅτι ἦτο πλύντρια καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὤφειλε « νὰ ἔχῃ ἕνα λόγον παρακάτω » ἢ μᾶλλον « δὲν τῆς ἔπευτε λόγος ». ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ἀναστάσεως ἡ ἀναστάσεως ὅτι

— Πήγαινε, μάτια μου, νὰ παίξῃς ἔς τὸν κῆπο. θά σου δώσουν ψωμάκι καὶ γλυκό, εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, ἐπανερχομένη εἰς τὸ πεζὸν ὕφος τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν.

— Προσεκλήθη διὰ τοῦ κώδωνος ἡ Τριανταφυλλιά καὶ παρέλαβε τὴν Μαρκέλλαν. Αἱ δὲ δύο γυναῖκες μείνασαι μόναι, ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλλήλας μετὰ συγκινήσεως εὐαρέστως μειδιώσαι.

— Δὲν εἶνε γόστιμο; εἶπεν ἡ πλύντρια ἀναλαβούσα θάρρος.

— Ἀξίεραστον! Δὲν ἔχει τίποτε ἐλαττώματα; ὑπέλαβεν αἴφνης ἡ κυρία Ἐρμίνη ἀνορθωθείσα μετὰ σοβαρότητος ἀνακριτοῦ.

— Ἐλαττώματα;

— Δὲν εἶνε λαίμαργη, ψεύτρα, κλέπτρια;

— Τὴν παίρνω ἔς τὴν ψυχὴ μου, ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ Ζαλίην πειραχθεῖσά πως. Ἄμ' ἂν ἦταν τέτοια θά σας ἔκανά ποτε λόγον; Ἐνα μόνον ἐλαττώμα ἔχει, μὰ κατὰ τὴν ἰδέαν μου δὲν εἶνε ἐλαττώμα. εἶνε πάρα πολὺ εὐαίσθητο. « Τοῦ φήγουν ἴαρι, τὰ χεῖλη του » καὶ αὐτὸ τὸ καίμενον δὲν ἀνοίγει τὸ στοματάκι του. Πηγαίνει σὲ μιὰ γωνιά καὶ κλαίει, κλαίει ὅσο που θαρρεῖς πῶς θά του βγῆ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ στόμα.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει εὐγένειαν ψυχῆς, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Ἐρμίνη ἔνθους. Καὶ δὲν με λέγεις εἶνε τρόπος νὰ το πάρωμεν;

— Νὰ το πάρωμε; ἐπανελάβε ἡ κυρὰ Ζαλίην μετ' ἀφελείας.

— Ναί, γὰ το πάρω. ἐγὼ κοντὰ μου, ἐδῶ.

— Νὰ το κάνετε τί;

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἀκούσασα τὴν ἐρώτησιν ταύτην τὴν ἀφελῆ μὲν φαινομένην, ἀλλ' ὑπουλον, κατένευσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσκέφθη.

Ἡ δὲ κυρὰ Ζαλίην ἐξηκολούθησε μετ' ἄκρας ἡρεμίας:

— Ἐέρετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτα γὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί τῆς θά γίνῃ ἡ νταντὰ, ἢ ῥάφτρα, καὶ ἂν συνηθίσῃ ἀπὸ τώρα ἔς τὴν καλοπέρασι χωρὶς πολλὴ δουλειά, σὰν κόρη τέλος πάντων πού ἔχει τὸ ἐδικὸ τῆς, ὅταν ἔπειτα χρειασθῆ νὰ ζήτῃ μοναχὴ τῆς, θά τῆς φανῆ βουνὸ καὶ ἰδὲ θά τα βγάλῃ πέρα, θά πάθῃ συμφέρες. Καλλίτερα τὸ λοιπὸν νὰ κάτῃ ἐκεῖ πού κάθεται ἔς δουλειά τῆς κυρίας Φαβροῦ, καὶ ἂς ὑποφέρῃ τί νὰ γίνῃ!

— Καὶ ἂν ἐπιστρέψῃ καμμίαν ἡμέραν ὁ πατὴρ τῆς; ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, ἀνυψούσα πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς τορευτὰς χεῖράς τῆς κεκοσμημένας διὰ δακτυλιδίων παλαιοῦ ρυθμοῦ. Ἄν εἶνε καθὼς πρέπει, ἂν ἐπλούτησεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τί τα θέλει τὰ πλούτη ἂν εὕρῃ τὴν

κόρη του χωρίς ανατροφήν, κουζίνα πρόστυχη; — Αὐτὰ ὅλα εἶνε πολὺ μακριά, καὶ ὁ πατέρας καὶ τὰ πλοῦτη του, παρετήρησεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη σείουσα τὴν κεφαλὴν· αὐτὸ πού εἶνε κοντά, εἶνε τὸ κοριτσάκι καὶ ἡ ἀνάγκη ὅπου ἔχει νὰ βγάξῃ τὸ φωμάκι τὰ μετὸν ἴδρωτα τοῦ προσώπου του.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ το ἀφήσωμεν διὰ πάντος εἰς τὴν γυναῖκα ἡ ὅποια τὸ ἔχει τώρα, καί, καθὼς μου λέγεις, οὔτε εἰς τὸ σχολεῖον κἀν τὸ στέλλεις; Τότε δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ το φέρῃς νὰ το γνωρίσω! Καὶ τώρα ἴσα ἴσα πού ἔχω διαθέσει νὰ το κρατήσω ἐγὼ, μοῦ προβάλλεις προσκόμματα;

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέχεον φλόγας· ἡ δὲ κυρὰ Ζαλίνη μειδιάσασα κρυφίως ἀπεκρίθη.

— Μά, κυρία, τί ἄλλο ἤθελα καὶ ἐγὼ παρὰ νὰ το ἰδῶ κοντά σας; ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἀσφαλισμένο ἂν πέσῃ ἔς ἄλλα χέρια, ἔ, ξέρετε εἶμεθι καὶ ὑποκείμενοι, καὶ ἔμπορεῖ νὰ πέσῃ τὸ κορίτσι ἔς ἄλλα χέρια, σὲ μεγάλη δυστυχία, καὶ θὰ εἶνε γι' αὐτὸ χειρότερα· θὰ το τριγυρίσουν κίνδυνοι, μεγαλήτεροι ὅταν θὰ εἶνε δεκαεπτάρῳ χρονῶν τότε, παρὰ τώρα ἐπτά!

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶμπορῶ καὶ νὰ την προικίσω, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἐρμίνη περίλυπος, χωρὶς νὰ εἰσεύρω τί πρᾶγμα θὰ γίνῃ ἀργότερα.

— Ὅχι βέβαια, ἀλλὰ ἔμπορεῖτε νὰ την βάλετε νὰ μάθῃ καμμίαν ἐργασίαν... τῆ δική μου, χάριν λόγου, ἐγὼ μετὰ χαρᾶς τη μαθαίνω χάρισμα, σὰς βεβαιῶ τοῦλάχιστον δὲν θὰ βρεθῇ μιὰ μέρα ἔς τοὺς πέντε ὀρόμους.

— Ἀξιόλογα! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, σὺ θὰ την μάθῃς τὴν ἐργασίαν σου, καὶ ἐγὼ θὰ την ἐτοιμάσω νὰ δώσῃ ἐξετάσεις διὰ τὸ σχολεῖον. Ὡστε ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, συμβῇ τίποτε ἀπρόοπτον, διότι χάριτι θείᾳ ἐλπίζω νὰ ζήσω πολὺ, ἡ Μαρκέλλα «θὰ το ἔχῃ ὀλιποτο». Ἀξιόλογα. Καὶ τώρα, πότε θὰ μοῦ το φέρῃς;

Ἡ κυρὰ Ζαλίνη ἔμεινεν ἀναυδός. Διότι οὐδὲν εἶχε προῖδῃ τόσον ταχεῖαν τὴν λύσιν.

— Δὲν εἶμπορῶ νὰ σας εἰπῶ τίποτε, εἶπε διαστάζουσα. Ἄν κάμω λόγον τῆς κυρίας Φαβροῦ, θὰ μπῆξῃ τῆς φανὸς καὶ θὰ ξεθυμάνῃ ἔς τὸ κακόμοιρο τάρρανό. Ἄντις γιὰ καλὸ θὰ του κάνετε κακό. Καλλίτερα νὰ περιμένωμε καμμιὰ μέρα νὰ θυμώσῃ πολὺ ἡ κυρὰ Φαβροῦ, — καὶ δὲ θὰ ἀργήσῃ νὰ γίνῃ, σὰς το ὑπόσχομαι! Ἡ Λουίζα θὰ ἔβῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα, καὶ πρὶν περάσουν ὀκτῶ ἡμέρες θὰ την διώξῃ τὴν Μαρκέλλα «σὰν πού με βλέπετε καὶ σας βλέπω». Δὲν εἰξέρετε πόσον τη ζηλεύει.

— Φρίκη! φρίκη! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, σταυροῦσα τὰς χεῖρας.

— Ἄ! μὰ δὲν εἶνε καὶ δύσκολο νὰ το καταλάβῃ κανεὶς... Αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε ἐγωϊστής, δὲν εἰξέρω ἂν το λέω καὶ καλὰ, δὲ θέλει τάχα μοῦ νὰ βλέπῃ ἄλλο κορίτσι ἔς τὸ σπιτί. Ὅ τι τρώει ἡ Μαρκέλλα, πάει χαμένο, κατὰ τὴν

ἰδέα τῆς Λουίζας... Δόστε μοῦ διορία δεκαπέντε ἡμέρες καὶ πιστεῦτε νὰ σας τη φέρω τὴ μικρὴ μὴ χαρὰ.

— Ὅσον εἶμπορεῖς γρήγορα, κυρὰ Ζαλίνη μου. Προσκληθεῖσα ἐκ τοῦ κήπου ἡ Μαρκέλλα εἰτῆλθε χαρίεσσα καὶ σεμνὴ, ἄνευ ἐπιπλάστου αἰδοῦς, ἄνευ συστολῆς ὑπερβολικῆς καὶ ἐπιτετη- δευμένης.

— Βλέπεις τὴν κυρίαν ἐδῶ; εἶπεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη, θέλει τὸ καλὸ σου. Ἀπὸ τώρα καὶ πέρα θὰ εἶνε προστάτης σου! Κύτταξέ νὰ μὴν εἰπῆς τίποτε τῆς κυρίας Φαβροῦ, γιατί θὰ της κακοφανῇ ἀφ' οὗ σ' ἐπῆρε μικρὴ πού δὲν εἶχες κανέναν ἔς τὸν κόσμον. Μὰ ἀκουσέ μου ὄω, ἂν ἀρχίσουν καὶ σὲ βασανίζου, νὰ γυρίσῃς ἐδῶ.

— Θὰ μοῦ τον βρῆτε τὸν μπαμπά μου; εἶπεν ἡ Μαρκέλλα παρατηροῦσα τὴν προστάτιδά της.

— Τὸ πούλακι μου! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη· Θὰ προσπαθήσω. Ἐλα νὰ με φιλήσῃς, καὶ νὰ εἶσαι φρόνιμη.

— Μάλιστα, κυρία, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα.

(Ἐπείτα συνέχεται.)

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Δ' — ΒΛΑΒΑΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

ΒΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Ἡ κατάχρησις τῶν οἰνοπνευματῶδων ποτῶν ἐπακολουθεῖ τὴν ἀπλήν χρῆσιν αὐτῶν. — Μέθυστοι καὶ Οἰνοπόται. — Δηλητηριώδης ἐνέργεια τοῦ οἰνοπνεύματος εἰς τοὺς μεθύ- σους καὶ τοὺς οἰνοπότας. — Μελέται περὶ τῆς βλαβερᾶς ἐπι- ροῆς τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. — Μία παράδοξις καὶ πρωτοφανὴς περιήγησις τοῦ ἀναγνώ- στου. — Ὁ ἀναγνώστης παρακολουθεῖ τὸ οἰνοπνεῦμα ἀπὸ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ εἰς τὸν ὀργανισμόν· μέχρι τῆς ἐξόδου ἐξ αὐτοῦ, ὅπως ἐπισκεφθῇ καὶ ἴδῃ τὰ ἄλλαίρια ἴχνη, ἅτινα ἀφί- νει εἰς τὸν ὀργανισμόν τὸ οἰνοπνεῦμα.

Ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις, τὰ οἰνο- πνευματῶδη ποτὰ εἰς μέτρον καὶ λογικὸν ποσὸν εἰσὶν εὐεργετικά, ἴσως τὰ εὐεργετικώτερα ἐξ ὧν κέκτηται ἡ ἀνθρωπότης· καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐγγώ- ριζε νὰ δεσπόζῃ καὶ χαλινοῖν τὰ πάθη καὶ τὰς ὀρέξεις αὐτοῦ, τὰ οἰνοπνευματῶδη ποτὰ ἤθελον ὄντως προσφέρει μεγίστην ὑπηρεσίαν εἰς αὐτόν.

Πλὴν δυστυχῶς τὸ μέτρον τοῦτο ὑπερέξακοντί- ζεται πολλάκις, καὶ οὕτως αἱ βλάβαι αἱ ἐξ οἰνο- πνευμάτων προερχόμεναι εἰς τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλείτεραι καὶ ἐπισημότεραι, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀγαθὰ.

Ὁ ἄνθρωπος προστρέχει εἰς τὸ οἰνοπνεῦμα ἐν ἀρχῇ δι' ἡδονῆς, ἣν ὅμως ἐπιζητεῖ εἶτα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ συχνάκις ὡς ἀπόλαυσιν ἐκουσίαν, καὶ εἰς τῆς ὁποίας τὸ ἐπαγωγὸν καὶ ἐλκυστικὸν μετ' ὀλίγον δὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ. Οὕτω λοι-